

ת"ד 3247/03/16 - מדינת ישראל נגד חפציבה איבנס

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 3247-03-16 מדינת ישראל נ' איבנס

בפני
בעניין: כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חפציבה איבנס

הנאשמים

גזר דין

הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות בעבירות של סטייה מקו נסיעה, נהיגה בקלות ראש וגרימת נזק.

על נסיבות התאונה עמדתי בהרחבה בגוף הכרעת הדין.

לצורך גזר הדין, יש לציין כי בהכרעת הדין קביעות כי: "העובדה כי הנאשמת הבחינה לראשונה במעורב רק במעמד הפגיעה ולא טרם לכך, מדברת בעד עצמה.

באשר לרשלנותה, על פניו מדובר ברף גבוה של רשלנות וחוסר תשומת לב לשאר כלי הרכב בכביש".

טיעוני התביעה

התביעה טענה למתחם עונשי בין 6 חודשי פסילה לבין 12 חודשי פסילה בצד פסילה מותנית וקנס.

התביעה ביקשה לגזור על הנאשמת 6 חודשי פסילה, את עמדתה העונשית מנמקת בכך שעברה התעבורתי איננו נקי ומדובר בתאונה שניה וכן מפנה לכך שאיננה זכאית ל"הנחת הודיה באשמה".

טיעוני הסנגור

הסנגור מבקש שלא לגזור פסילה כלל בשל נסיבותיה האישיות של הנאשמת ולחילופין מבקש שתקופת הפסילה תהא מידתית.

קביעת המתחם העונשי

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין ראשית, יש לקבוע מתחם ענישה הולם לעבירה בנסיבותיה כאשר העקרון המנחה הינו עיקרון ההלימה. במילים אחרות - יש לבטא יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין מידת העונש ורכיביו - אשר יוטלו על הנאשם.

הערך הממוגן שנפגע מביצוע העבירה הינו שמירת שלום הציבור, שלמות גופו של אדם וחיויו. מידת הפגיעה בערך המוגן הינו כרף הרשלנות.

לענייננו -

לנוכח רף הרשלנות הגבוה, יש לקבוע כי מתחם עונשי נע בין 3 חודשי פסילה לבין 9 חודשי פסילה.

לחומרא -

לא אוכל להתעלם מעברה התעבורתי של הנאשמת, אשר במרוצת שנות נהיגתה צברה 9 הרשעות קודמות, בכללן תאונת דרכים משנת 2010.

עוד יש ליתן משקל לכך שאף לאחר התרחשות התאונה, צברה הרשעות בכללן משנת 2018.

הצדק עם התובע המפנה תשומת לב לכך שהמדובר בעבירות בעלות אופי בטיחותי וכן תאונת דרכים ואי ציות להוראת שוטר.

רף הרשלנות הגבוה מהווה נימוק שלא להסתפק ברף הנמוך של מתחם הענישה.

ניהול המשפט-

אין חולק כי זכותו של אדם לנהל הגנתו המשפטית כאוות עיניו - אף מקום שגרסתו העובדתית, איננה יכולה לעלות בקנה אחד עם ממצאים פורנזיים וטכניים מחד - ועם שאר עדויות - כולל עדויות עדי ראיה - מאידך. כך, בעניינינו.

במקביל, מדיניות משפטית נקוטה בידינו כי מקום שנאשם מודה בטעותו - זכאי להקלה בגזר הדין באשר, אחת ממטרות הענישה הינה העמדת העברין על התנהגותו השגויה ומניעתו מלשוב ולבצע עבירה זהה.

כלל זה איננו ישים בעניינינו ולפיכך עליי לגזור הדין כפי מידת הדין.

שיקולים לקולא למרות האמירה הנ"ל, ובמקביל לכך, לא אוכל להתעלם מנסיבותיה האישיות של הנאשמת שהינה אלמנה המגדלת את ביתה הקטינה לבדה.

נתתי דעתי לכך שמגוריה בלוד ועבודתה במעון ויצו במודיעין - ואילו הילדה לומדת בשוהם.

עוד יש להתחשב לקולא בכך, שלמרבה המזל, תוצאות התאונה חבלה "רגילה" (להבדיל מחבלה של ממש).

סוף דבר -

- הנני דנה את הנאשמת לתשלום קנס בסך ₪ 1800 או 30 ימי מאסר שיישא תמורתם.

הקנס ישולם ב-3 תשלומים חודשיים שווים, הראשון תוך 30 יום.

אי עמידה באחד התשלומים יביא לפירעון מידי של יתרת החוב.

- הנני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 120 יום בניכוי _ ימי הפסילה המנהלית.

ריצוי הפסילה נדחה עד 1.7.19.

- הנני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ט טבת תשע"ט, 27 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.